

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' בחוקותי כ"ה אייר תשע"ח

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 581

פנינים יקרים בפרשת השבוע ובעניני דיומא

אם בחוקותי תלכו וכו' (כו, ג) פרש"י שתהיו עמלים בתורה וכו'. ביום בו עלה אליהו הנביא בסערה לשמי מרום אמר אל אלישע תלמידו שאל מה אעשה לך בטרם אלקח מעמך, ויאמר אלישע ויהי נא שניים ברוחך אלי ויאמר אליהו הקשית לשאול וכו'. הכוונה בזה כי אליהו ידע שלקבל פי שניים אי אפשר ע"י ברכה וסגולה אלא תלוי בעמלות של אלישע בעצמו. וזה מה שפרש"י אם בחוקותי תלכו שלא תסתפקו בסגולות וברכות אלא תהיו עמלים בתורה.

אם בחוקותי תלכו וכו' (כו, ג) פרש"י שתהיו עמלים בתורה, והוא על פי אמרת חז"ל (חגיגה ט) אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה מאה ואחד. אולי נרמזו בתיבה "אם" שהוא ר"ת מאה אחת וכן מרומזו בפסוק האמור במשלי נפש עמל עמלה לו כי "אכף עליו פיהו" "אכף" גמטריה מאה ואחד וכן בתיבת "פיהו". ואפשר שכל ענין העמלות המבדיל בין מאה פעמים למאה פעמים ואחת קשור לביאור הפסוק אם בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה בתמימות ללא בקשת חן וטעם...

ונתתי גשמיכם בעתם (כו, ד) בתו"כ כמו שהיה באדם הראשון ביום שנזרע עושה פירות. פירושו שנוכל לקבל השפע כמו שהוא בלי השתנות כמו שהיה קודם החטא ובכח התורה עין החיים. ע"י המצוות ניתקן חטא אדה"ר. ואין בזה ענין של שכר מצוה, כלומר שתקן החטא אינו שכר למצוה אלא קיומו של המצוה בכל אתר ואתר.

ונתנה הארץ יכולה (כו, ד) בתו"כ איתא עתידה הארץ להיות נזרעת ועושה פירות בין יומה. וצ"ב מדוע מאריך הפסוק בתיאור השכר הגשמי הרי עיקר שכר המצוות הוא שכר הרוחני? אלא על התורה נאמר: הוא חיך ואורך ימך (דברים ל) כלומר שהתורה היא מהותו וחיוו ממש. לכן יש חשיבות לשכר הגשמי ככל שיתפשט השכר הגשמי יתפשט יותר מהותו הרוחני. אמנם לעת עתה קבלת השכר הגשמי אורכת זמן רב ודורשת מרחק רבה לעתיד לבא יהיו הדברים הגשמיים בהתאחדות עם שרשם למקורם הרוחני ולכך קבלת השכר הגשמי תהיה מיידית וללא מרחק.

והשיג לכם דיש את בציר וכו' (כו, ה) פרש"י שיהא הדיש מרובה וכו' ואכלתם לחמכם לשובע (שם) פרש"י אוכל קמעא והוא מתברך במעיו. ויש לתמוה אם התבואה כ"כ מרובה צריך לנס של אוכל קמעא ומתברך במעיו וכן להיפך? ונראה ע"פ המובא במדרש שלעת"ל יהיה האדם גבוה כמאה אנשים נמצא שהגובה הממוצע יהיה 300 אמה, אם כך האוכל הנצרך מרובה פי כמה וכמה ולכך התקיימו שתי הברכות שפע ומתברך במעיו.

ואכלתם לחמכם לשובע (כו, ה) פרש"י אוכל קמעא ומתברך במעיו. צא ולמד לא האכילה משבעת אלא ברכת ה' הניתנת באוכל היא זאת שמשיבוע וכשאין ח"ו ברכת ה' לא ישבע גם אם ירצה להרבות באכילה.

ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו (כו, ה) וקשה למה לא ירדפו מיד מאה רבבה? רק כפי מה שמאבדין את הרשעים יכולים הצדיקים להתאסף כראוי, והכל מדרגות זו אחר זו עד ואולך אתכם קוממיות שהוא תיקון הקומה של כללות בני ישראל.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש זיע"א כ"ח ניסן תשל"ב ה'בא ל'צפ"ס ע"א.א.

הרבש"ע בחר בנו לעם, "אתה בחרתנו מכל העמים", ולמרות זה הוא נותן לכל העמים טובות מופלגות, בכדי שכאשר יגיע הזמן של השלימות של הקדושה ועם ישראל כבר צריך להגאל, הקליפה תקטרג את הקטרוג הכי חזק, ובזה יהיה לנו זכות להראות לו: רבש"ע, זכור דם עבדך השפוך. זכור את הברית של עם ישראל שדמם נשפך עבורך. מה עשית לרוצחים אחרי זה? נתת להם את כל הטובות! שיא הטוב שיכול להיות! ועוד נתת להם זכויות שהם יעזרו. למה מגיע להם? אחרי ששפכו דם של שש מליון יהודים למה מגיע להם כאלו טובות? ובעבור זה הרבש"ע נותן להם, שכאשר יגיע הזמן של הגאולה האמיתית, מתי שכל אחד יאהב את עצמו וילחם עם המחשבות שלו ולא יתן לקליפה להכנס אליו, ואז לא יהיה מסך המבדיל בינו לבין הקב"ה והוא יגיע לבחינה של "מה אני בורא אף אתה בורא", אז תילחם הקליפה בכל החוזק, והיא תביא מהתהום פגמים על עם ישראל, והדם השפוך שלנו הוא יהיה הזכות שלנו. הדם הזה יעמוד מול כסא הכבוד, והרבש"ע יראה להם: על מה שעשיתם כאלו דברים ושפכתם את כל הדמים הללו על זה אינני יכול לשותק, ועם כל זה קיבלתם כל טוב, לכן גם הבנים שלי צריכים לקבל, בלי למה ובלי תרוצים. לכן אני צריך לתת לבנים שלי כהנה וכנהגה, את שיא הטוב, שזו הבחינה של "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

לכל זה אנו יכולים לזכות מיד. ויכולים לבוא אתנו כל השרשי נשמות שלנו. אלו שהם שוכני

ולמה אין שלימות, היות שהאדם אינו רוצה להתודע אל הזהות שלו, הוא לא רוצה להודות על האמת על השפלות שלו. כי בשעה שהוא בא להודות על האמת הקליפה נעמדת מולו ועושה מסך המבדיל בינו ובין הקדושה, וכשיש מסך המבדיל האדם נשבר ונהיה מבולבל, ואז העקשנות של הקליפה מנצחת. איך יכול האדם להיות המנצח? מתי שבשעה שהקליפה מגיעה אליו הוא משיג שזה הקליפה. הוא יכול להיות אז בעבודה הכי גדולה ובביטול הכי חזק, ואז הקליפה מגיעה ומבלבלת אותו, ודווקא אז, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו. ואז הוא נמצא בסכנה הגדולה ביותר. ובכדי להנצל בעת כזאת הוא מוכרח להיות מופשט, והוא מוכרח ללכת בשיא העוצמה ולהביא קטרוג על הקליפה.

אך לדאבוננו לקליפה יש ניצחון כל הזמן, והיא שפכה את הדם של עם ישראל. בכל התקופות שהיא שלטה לאורך כל הזמן היא שפכה דם ישראל, ועשתה חורבנות איומים, בושות וכאבים שלא ניתנים לתאור. ולמרות זאת הרבש"ע שוב רומם אותם אחרי מה שהם עשו, החזיר להם את הכח, ועשה אותם אומה חשובה שעוד עושה חסד. איך הרבש"ע יכול לעשות כזה דבר? אחרי אוקינוסים של דם שנשפכו מבני ישראל בכל דור היא עוד חוזרת ומחיה את עצמה? האם אין עליה קטרוג נורא? רק מה, את כל זה הרבש"ע עושה עבורנו, בכדי ללמד אותנו: "קינדער", אל תתעייפו ואל תתייאשו. תראו מה אני עושה לאלו שעושים חורבנות לילדים שלי, ותבינו מה אני אעשה לכם.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

שהרבש"ע הוא שלימות. שהוא אחד בעולמו, כמו שהראה בשעת מתן תורה שפתח את כל הרקיעים ופתח את התהום והראה לעין כל שהוא אחד. כך צריך האדם להגיע לבחינה זו. לשלימות של שפלות, לשלימות בחינת ביטול, שכל המסכים המבדילים יתבטלו. בנשימה האחרונה כשהוא מגיע לשלימות לא יתן לקליפה שבאה בכח עצום וחזק. ובכך הוא יגיע לתכלית הבריאה שהרבש"ע ברא את העולם, בכדי שיהיה מפורסם, ושהוא יהיה החיות של בחינת אנוש ע"י "ונחנו מה". ואז האדם יהיה "זה לעומת זה". ולעומת המלאכים שטענו בבריאת העולם "מה אנוש כי תזכרנו", יהיה הוא "ונחנו מה". ואם יש לו רוגז על החבר, מותר לו לדבר ע"ז כאשר הוא מדבר עם החבר, והחבר צריך לשמוע את זה, אבל שלא ידבר מתוך העקשנות שלו כי אם מתוך השפלות. מתוך העבודה ולא מתוך כעס. (ואז, כשהוא מדבר עם החבר מתוך שפלות ומתוך עבודה, אז הוא נמצא בסכנה הכי גדולה, כיון שבאותה שעה יש לו התקשרות אלקי, והאדם מרגיש את זה וחי עם זה). וכשהוא מגיע לחבר בכוז הכנעה, גם החבר נשפל, והוא נהיה שפל כמו זה שמדבר אליו, ונהיה בחינת "אהבת יונתן ודוד". כי באהבת יונתן ודוד הם לא נתנו סוכריות זה לזה, רק הם הודו על האמת בנפילות שלהם, ונהיה אצלם התקשרות בורא בשלימות, ועל ידי זה הגיעו לאיחוד הוי'. השפלות שהיתה להם זהו הדוגמא שתהיה השלימות שלכם.

עפר, וכל הנידחים שנדחו בכל הבחינות שיש בעולם שאדם יכול להיות נידח בהם, בדומם, בבעלי חיים, ובכל מקום שהאדם נידון נעבעך להיות שם, והוא מונח שם עד שהצדיק אמת יזכה להיות בשלימות, בבחינה של "לך רד כי שחת עמך", ויזכה ללקט את הניצוצות של כל כלל ישראל בשלימות ויתקנו את השלימות של עץ הדעת.

אך בכדי שהצדיק אמת יזכה ללקט את כל הניצוצות אנו צריכים לתת יד עמו. דהיינו שכל אחד צריך להיות בשלימות שלו, ולעמול ולהתאמץ ולא להתעייף. ואפילו אם נופלים ללא סוף, הרי הרבש"ע הוא בלי סוף והוא לא נהיה עייף מלקבל את התפילות שלנו אפילו שהם לא בשלימות. עד שנוזק להגיע לכזו בחינה כמו שדוד המלך אמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך ואין שלום בעצמי מפני חטאתי", והאדם יסתובב כל היום בפחד שלא ישכח את שלימות השפלות שלו, והוא יסתובב עם ההכנעה הכי חזקה ולא ישכח את הפחד. בגלל שכאשר הרבש"ע נותן לאדם שלווה, הוא לא נותן לו בשביל שישב בשקט ויחפש לשבת בשלוה בתוך מציאות הטבע שלו, הוא נותן לו בכדי שישגי שלפני שבר גאון, וכל הזמן הקליפה רוצה לשבור אותו, כמו שנאמר "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו", הן בעת שלווה והן בעת נסיון. וכשיגיע זמן של שלווה על האדם להשיג זאת ולהיות בבחינה של "אשרי אדם מפחד תמיד". בלא זה לא נוכל להגיע לשלימות. אכן, כאשר נגיע לכזו שלימות יהיה התגלות אלקות מעצמה. כאשר נגיע לכזו בחינת שלימות כמו

המשך פנינים יקרים

ואשבור מוטות עולכם ואלך אתכם קוממיות (כו, יג) רש"י מביא דברי המדרש קוממיות בקומה זקופה, וצ"ב הלא חכמינו ז"ל גינו את ההולך בקומה זקופה, ויתבאר על פי דברי רבי ברוך ממעזבוז וצ"ל שפירש וכל קומה לך לפניך לבד תשתחוה, שרק לך ה' אפשר לעבוד בהכנעת הלב ובקומה זקופה כי השי"ת יודע ויוצר יחד לבם ומבין אל כל מעשיהם. בכה"ג הכפירות והזקיפות למטרה אחת מובילה. (צמח הצבי להגר"צ סגל)

ונסתם ואין רודף (כו, יז) לכאורה יש לתמוה שהרי אם ינוסו מפני רודף נראה שיש בזה קללה יותר מאשר ונסתם ואין רודף וא"כ ונסתם ואין רודף קללה מועטה מינוסו מפני רודף? אלא ממה שמובא במדרש והאלקים יבקש את הנרדף כשיש רודף שייך לומר שהאלקים יבקש את הנרדף אבל כאשר נסתם ואין רודף אין מקום לבקש את הנרדף נמצא שבכה"ג זה שנסתם ואין רודף חמור יותר מנסתם מפני רודף, ודו"ק. (חנוכת הבית)

והתהלכתי בתוכם (כו, יב) לא אל מקום אחד יורד שפע כבוד ה' אלא יתהלך ה' בתוכם אנה ואנה להראות כבודו יתברך לכל אחד ואחד ממקומו הוא לפי מעשיו ודרגתו נמצא שהשגחה הפרטית מתהלך מאחד לאחר. (העמק דבר)

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו (כו, יד) מענין. כאשר הקדימו נעשה לנשמע התקיים הנעשה והנשמע אך כאשר חסרה באדם ההתבטלות בפני רצון ה' אזי גם כאשר יקדים את הנשמע לעשיה לא יועיל הדבר ובסופו של דבר גם לא תשמעו וגם לא תעשו והבן. (אזנים לתורה)

וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר (כו, מב) הלשון ברית מכוון לברית מילה, מעתה נוכל לומר שהכתוב מדבר כסדר זמן ברית המילה שנימול כל אחד מהאבות הקדושים. יעקב כבר בלידתו היה מהול כמובא באבות דרבי נתן ויעקב איש תם שנוולד תם. וזו הדרגה הגבוהה ביותר יצחק נימול בן שמונת ימים וזו הדרגה השניה ואברהם בן תשעים ותשע שנים בהמולו בשר ערלתו. לזה מרומז וזכרתי את יעקב כמשובח ביותר ואף יצחק משובח מאברהם ואף אברהם משובח בעצם כריתת הברית לו ולדורות. (הרב ד.מ. אייזנשטיין)

איתא בגמ' (ע"ז י) בכה רבי יש קונה עולמו בשעה אחת. רות המואביה קנתה את עולמה ואת כל מלכות בית דוד בשעה אחת שאמרה עמך עמי ואלקיך אלקי פוק חזי מה ערכו של רגע אחת, והבן. (מרכה חיים) **חודש סיון מזלו תאומים, ענין הביטול העצמי עד שיוכל להתחבר ולידבק לאחרים ולקבל התורה, ביטול המביא לאחדות. והוא ענין התמימות, ההתקדמות התמידית כמש"כ אשרי תמימי דרך ההולכים וכו'.** (אוסרי לגפן)

מתן תורה בחודש השלישי ודרשו חז"ל (שבת פח) אוריאן תליתאי לעם תליתאי בירחא תליתאי, הביאור בזה כי תכלית האחדות תלוי במספר שלש, המרומז כדלהלן האחד מורה על קוב"ה ה' אחד ושמו אחד, שני מורה על התחלקות היפך האחדות כמרז"ל על יום שני של מעשה בראשית שבו נברא המחלוקת ולכך לא נאמר כי טוב, אך המספר שלש מאחד את השנים עם האחד ואז נעשה התאחדות אמיתית כדרשת חז"ל שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם.

(שערי המועדים לאדמו"ר מלובביץ)

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

